

Chương 14

Vài ngày sau, trời thu đón nhận cơn mưa đầu mùa.

Tổ đạo diễn quyết định để Tiết Thiệu diễn cảnh mưa vào ngày hôm nay luôn, vừa lúc có thể tiết kiệm công sức làm mưa nhân tạo.

Tình tiết trong cảnh này huynh trưởng của Tiết Thiệu, Tiết Di tham gia mưu phản cùng Lý Xung thất bại, toàn Tiết gia bị liên lụy. Khi Thái Bình biết tin, nàng quỳ xuống nước mắt lưng tròng cầu xin Tiết Thiệu bỏ đi nơi khác, cao chạy xa bay, Võ Tắc Thiên đang tức giận, tốt nhất cứ tránh đầu sóng ngọn gió cái đã.

Lúc đó nàng đang mang thai đứa con thứ tư. Tiết Thiệu thương nương tử, công bằng thị phi tại lòng người.

Nhưng hắn không lay chuyển được tính cố chấp bẩm sinh của Thái Bình, đành phải theo ý nàng cưỡi ngựa rời đi.

Ngày đó, trời mưa lớn, tiếng bước chân bì bõm, trước mắt Tiết Thiệu mơ hồ, không rõ là mưa hay là nước mắt.

Đi đến nửa đường, người đàn ông này giữ dây cương quay đầu ngựa lại vội vã trở về.

Đúng là lòng hắn không yên, nhà của hắn, Thái Bình của hắn, tiểu cô nương hắn chỉ mới làm bạn vài năm, tiểu công chúa yêu thương của hắn, hắn thương nàng, cho nên muốn trở về cạnh bên.

Lần này đi khó có thể quay trở lại, Tiết Thiệu vĩnh viễn rời xa khỏi Thái Bình.

Hắn bị vệ binh của Võ Hoàng giữ ngoài cửa Tiết phủ bắt được, sau đó, giống như những gì sử sách ghi lại, chịu trọng hình, chết trong ngục.

Khi đó hắn chưa được gặp Thái Bình lấy một lần.

Nơi quay phim là vùng đồng cỏ phụ cận Thái Hồ, không quá rộng nhưng xung quanh không có nhà cửa gì.

Không có nhà tức là không có chỗ trú mưa, phụ trách cảnh này là tổ B, họ bèn dựng tạm một cái lều tránh mưa, không tính là lớn nhưng có thể che thiết bị và nhân viên công tác.

Đoàn làm phim có thuê một con ngựa lớn, lông bờm vểnh lên, toàn thân là một màu đen sáng loáng, giống như nhảy ra từ tranh vẽ.

Nó được người huấn luyện ngựa giữ chặt, vừa đẹp vừa ngông, hấp dẫn không ít người nhìn.

Ngoài trời vẫn còn mưa bụi, sương mù mờ mịt, không giống với tình tiết trong kịch bản. Cho nên mọi người đều chờ đợi, cho mưa lớn hơn một chút.

Phó Đình Xuyên đến đây đã một lúc, anh mặc bộ quần áo phục ngòi ở kia, thuận thục đeo đầy đủ vật dụng phòng hộ, bao gối, bao cổ tay.

Đoàn làm phim luôn tuân theo nguyên tắc “có thể không cười ngựa thì sẽ không cười”, nhưng Phó Đình Xuyên là diễn viên luôn tuân thủ “nên cười ngựa thì phải cười”.

Vì yêu cầu tính chân thật cho nên mấy năm qua anh đã đi học cách cười ngựa, khi diễn sẽ không cần người đóng thế, cũng không phải giả cười ngựa ở hậu trường, hầu hết đều tự mình ra trận.

Dù sao các kĩ thuật để tự bảo vệ mình anh đều hiểu rõ. Sau khi hoàn thành xong, người đàn ông đứng dậy, phỉ phỉ hai tay áo rộng thùng thình, trở lại vẻ công tử như ngọc trước đó.

Khuong Diệu ngồi ở một bên, vờ như nhàm chán lướt nhìn di động, thực ra là đang rình mò Phó Đình Xuyên. Người này ấy, lúc làm việc lúc nào cũng chuyên tâm, lại hay nhíu mày, nghiêm túc khiến cho người ta nhìn mà say đắm. Vì sợ mắc mưa, cho nên hôm nay anh không trang điểm, mặt mộc như vậy nhưng vẫn nổi bật hơn người.

Có lẽ cảm giác được có một ánh nhìn rất lâu, Phó Đình Xuyên đột nhiên ngẩng đầu. Khuong Diệu vội vàng cúi mắt, hai má ửng đỏ, bên ngoài trời đang mưa, giống như đất trời đang tắm tấp.

Hừ chết cô, đúng là mê trai quá sức mà...

Hơn hai mươi tuổi lại giống như nữ sinh trung học tương tư mỗi tình đầu, trong lòng xấu hổ muốn che cả mặt.

Trời không phụ lòng người. Khoảng mười giờ, bên ngoài trời mưa càng lúc càng to. Tí tách tí tách rất rõ ràng. Trên đỉnh lều vang lên tiếng lộp bộp, trăm ngàn ngọn cỏ như được tưới nước, mỗi phiến lá uống no cả nước, lấp lánh trong trẻo.

Đạo diễn Phó vỗ tay một cái, “Quay nào ! Nhanh lên!”

Mọi người vực dậy tinh thần, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Phó Đình Xuyên đi vào mưa trước, nước mưa rơi trên chóp mũi anh rồi rơi xuống đất. Người thuận ngựa đưa con ngựa đen đến chỗ xác định cách đó không xa, chờ nam diễn viên chính đến cười lên. Đạo diễn Phó chạy đến bên dẫn dõ

Phó Đình Xuyên: “Dù thế nào cũng phải chú ý an toàn, không được liều lĩnh, hiệu quả là được rồi”.

Người đàn ông này lúc quay phim rất hay liều mạng, trong lòng mọi người ai cũng rõ.

“Yên tâm đi.” Anh thuận miệng trả lời, đã tự tính toán từ trước.

“Được, tốt”. Đạo diễn Phó vỗ vỗ vai anh, trêu gheo cho dịu đi không khí: “Cậu ra ngoài kia tắm rồi đấy, tranh thủ quay một lần cho xong”.

“Được”. Phó Đình Xuyên đáp lời, lững thững đi tới bên con ngựa màu đen.

Người quay phim đã mặc áo mưa, đặt máy móc vào trong quỹ đạo, trợ lý đi theo sau, đưa dù theo kịp thời. Còn phải xác định địa điểm để quay gần.

Khuong Diệu cũng mở dù ra đi vào màn mưa. Tuy rằng Phó Đình Xuyên không trang điểm, nhưng mái tóc được dùng nhựa cao su để dán. Mưa lớn như vậy phải thường xuyên chú ý tránh không bị tuột ra.

Mưa rơi bắn đầy bọt nước. Phó Đình Xuyên đứng nói chuyện với người huấn luyện ngựa, thuận tay vuốt ve lưng con ngựa đen.

Mọi người còn chưa phản ứng kịp, anh đã kéo áo leo lên lưng ngựa, vô cùng lưu loát.

Mấy người trong tổ nhìn thấy hành động vô cùng đẹp trai đó thì vỗ tay rầm rầm vừa cười vừa nói. Khuong Diệu cũng cười lớn. Tính cô ít khi thoải mái cười to trước mặt người khác, đa số chỉ nhếch môi hoặc che miệng lại mà thôi. Nhưng lần này, có lẽ vui quá, dù sao cũng cách trời mưa, xung quanh mờ ảo, sẽ không có ai nhìn thấy.

Phó Đình Xuyên cười thử hai vòng, mưa càng lúc càng lớn, anh ngồi trên lưng ngựa không bao lâu mà cả người đã ướt đầm.

Tốt lắm, ngựa thật biết điều, anh quay về lại chỗ cũ, tỏ vẻ có thể, chờ đạo diễn kêu mở máy.

Đạo diễn phó đeo tai nghe, đang định hạ lệnh thì thấy bên cạnh có người quá: “Ai cho máy cô tới!!” Giọng nói đó rất tức giận. Người nói là người xem lời thoại Trương, người bị mắng chính là mười mấy nữ sinh, tuổi không lớn, hẳn là fan nghe được tin tìm tới.

Bị hét như vậy, mấy cô bé run người lui xuống, nói cũng không dám nói gì. Người dẫn đầu là một cô gái rất mạnh mẽ, cô vội giải thích: “Chúng em... là fan của anh Xuyên, đến đây nhìn anh ấy đóng, sẽ không làm ảnh hưởng đến các anh quay phim đâu ạ”.

Anh Trương trào phúng: “Giờ mấy đứa đang làm chậm trễ việc quay phim của chúng tôi đó, xem xem”. Anh chỉ Phó Đình Xuyên đang đứng giữa màn mưa: “Anh Xuyên của mấy cô sẽ vì các cô mà chịu mưa thêm chục phút đó”.

Anh nhìn quanh lều: “Lều chúng tôi chỉ lớn nhiều đó, các cô hơn mười người, nếu vào thì nhân viên chúng tôi làm việc thế nào?”

Thấy mấy cô bé này tuổi còn nhỏ, lại còn gặp mưa, lớn chỉ bằng con gái mình, người đàn ông trung niên lại thấy đau lòng nhưng miệng nói không hề nhẹ giọng: “Dù đâu? Dầm mưa như vậy là muốn chúng tôi nhường lều à?”

“Bọn em từ Thường Châu tới, Thường Châu... không mưa, chúng em nghĩ ở đây cũng không...”

“Nghĩ không mưa? Chưa học câu phía đông trời mọc phía tây mưa à?”

“Chúng em chạy nhanh tới, sợ chậm anh Xuyên chụp xong đi mất, cho nên không kịp mua dù, em xin lỗi”.

“Ha ha ha, tôi bị mấy cô chọc cười rồi đấy, con gái tôi cũng giống mấy cô vậy, vì theo ngôi sao mà không để ý gì đến cơ thể mình, về phải mắng nó mới được. Xem nó có dám chạy loạn nữa không!”

Anh Trương càng nói càng lên tinh thần, cuối cùng mắng người ta như trẻ ba tuổi, không ai dám hé răng nửa lời.

Phó Đình Xuyên không hề lãng phí thời gian, tiếp tục chạy thử, cố gắng cho người và ngựa có sự ăn ý. Anh nhìn về phía xa, cũng hiểu ở đây xảy ra chuyện gì.

Đạo diễn Phó tính tình khá lạnh nhạt, ông chạy tới nói với đồng nghiệp: “Được rồi lão Trương, anh ít nói một câu đi, anh nói thế còn làm chậm thời gian hơn đấy”.

Ông nhìn về phía mấy cô bé kia: “Các cô đứng đó, có thể đi vào được bao nhiêu người thì đi nhiều đó, lều của chúng tôi không thể chứa hết mọi người được, còn bị ốm chúng tôi cũng không phụ trách”.

Mấy cô gái kia liền cười vui vẻ, thiếu đường hành lễ một cái: “Không sao ạ! Chú Phó của bọn cháu chịu mưa, chúng cháu cũng ở đây là được!”

Nói là nói như vậy, nhưng đạo diễn Phó đạo vẫn sai người mang hai ba chiếc dù không dùng ra cho họ.

“Cám ơn đạo diễn!” “Đạo diễn thật tốt quá!” “Cảm động quá đi mất!” “Cám ơn mọi người!” “Mọi người là đoàn làm phim tốt nhất!” Nhóm các cô gái được chăm sóc thì vô cùng vui vẻ, vội vàng nói cảm ơn.

Dù là như vậy, nhưng ô vẫn không đủ cho hơn mười người các cô dùng.

Các cô bé đứng bên cạnh lều, dù mưa nặng hạt, cảm giác lạnh lẽo ập đến, khiến cho họ phải chà xát hai tay làm ấm. Cả người rét căm, nhưng nhìn được thần tượng của mình, trong lòng vừa thỏa mãn lại càng kích động.

Khuong Diệu đứng ở kia, nắm chặt cán dù, ánh mắt nhìn chằm chằm nhóm các cô gái đó.

Có lẽ thân phận họ giống nhau, cô cũng thấy cảm động lây, còn đau lòng cho họ. Các cô gái trẻ luôn cố chấp điên cuồng, dù ngăn cũng vẫn làm, mà các cô lại không hề oán hận, lúc trước cô cũng không có dũng khí như thế.

Cô quay đầu nhìn Phó Đình Xuyên, anh vẫn còn chạy thử, đạo diễn chưa gọi mở máy, chắc sẽ không gây chậm trễ.

Cô bước vào lều, bước chân rất nhanh, không phải đi mà là chạy bộ.

Tầm nhìn mờ mịt, cô gái vẫn kiên trì đứng ở kia lại bỗng nhiên trở về. Phó Đình Xuyên níu dây cương, dừng động tác. Anh thấy cô đứng trong lều, nói mấy câu với đạo diễn rồi nhìn về phía fan của anh, thu dù của mình lại như muốn mang sang đưa.

Cô định làm thế à? Đưa dù cho mấy cô bé đó, rồi tự mình chịu mưa? Có bệnh à?

Ngay sau đó, mọi người trong lều nhìn thấy Phó Đình Xuyên kẹp bụng ngựa, hô một tiếng. Tốc độ của ngựa đương nhiên sẽ nhanh hơn, anh kéo chặt dây cương, ổn định phương hướng, chạy vụt trong mưa.

Ngoài trời mờ mịt, bốn bước chân chạy vun vút, bọt nước văng đầy.

Rất nhanh đã đến nơi cần đến, người đàn ông kéo dây cương lại, chuẩn xác dừng lại cạnh bên nhóm fan của mình.

Chỉ một thoáng, các cô gái phấn khởi hét lên đầy chói tai, giống như một đàn sói đang phấn khích.

Khuong Diệu ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía Phó Đình Xuyên. Anh rất cao, ngồi trên lưng ngựa ngược hướng ánh sáng.

Trên mặt anh vẽ bực bội biểu lộ rõ ràng, cô biết, anh khó chịu vì cô.

Rồi cô nghe thấy anh nói: “Cầm dù lại đi, các cô ấy là fan của tôi, cô lo cho mình trước đi”.

Tiếng nói đó giống như trời đầy gió lạnh, buốt giá.

A a a a a, nhóm cô gái lại vì vẻ mạnh mẽ bá đạo của anh làm mê mẩn. Khuong Diệu cứng đờ một lúc rồi bình tĩnh nói: “Em cũng là fan của anh mà, em không muốn các em ấy bị mưa”.

“Cho nên cô đưa dù cho họ? Còn cô dầm mưa à? Rất ý tứ hả?!” Phó Đình Xuyên bực tức. Anh mím môi, vài giọt nước rơi xuống từ khuôn cằm cứng trắng.

Khuông Diệu hiểu được ý của anh, Phó Đình Xuyên là người có nguyên tắc, anh không muốn vì fan mà ảnh hưởng tới công việc của mình. Cô nói rõ ràng ý của mình hơn: “Tôn Thanh có mang áo mưa, em đưa dù cho họ rồi mặc áo mưa, như thế không phải vẹn cả đôi đường sao?”

Phó Đình Xuyên: “.....”

Phó Đình Xuyên một lần nữa trở lại màn mưa, anh cười trên lưng ngựa, càng lúc càng nhanh. Đồng cỏ rộng lớn, mưa lạnh lẽo, gió thét gào, trời đất hỗn độn, có lẽ như thế đầu óc anh mới tỉnh táo hơn. Anh cũng không hiểu mình vì sao phải chạy bỏ mạng như thế, giục ngựa như điên trở về, còn cô gái kia, cũng không bị ướt một giọt nước.

Siết chặt dây cương trong tay, vì dùng sức mà run rẩy.

Tóc bết lên mặt, trên người, nhìn anh có phần chật vật.

Tối hôm đó, lần đầu tiên anh nói dối bác sĩ của mình.

Lục Thủy Tiên hỏi anh: “Thế nào, kết quả sao?”

Tay anh cầm điện thoại nắm thành nắm đấm, ra về bình tĩnh nói: “Không có”.

“Không có kết quả?”

“Không, không có cảm giác gì.”

Lục Thủy Tiên thực sự kinh ngạc: “Tay người trang điểm đó còn đẹp hơn nữa à?”

“Không thể nói rõ, Phó Đình Xuyên bỗng nhiên đưa ra một cái giả thiết: “Có khả năng nào mà tôi chỉ phản ứng với tay của một người thôi không?”

Giáo sư Lục không thèm nhắc lại, hồi lâu, cô mới nói:

“Vậy thì không phải là bị bệnh, mà là yêu, là tình yêu.”